

Viața unui preot romano-catolic

Marturia fostului preot romano-catolic Dominic Stockford

Nu-mi vine ușor să vorbesc despre anii aceia mulți în care am fost membru, ba chiar preot al Bisericii Romano-catolice, dar știu că este important. Și cuvintele apostolului Paul mă îndeamnă să fac lucrul acesta: „*Dar în toate acestea suntem mai mult decât învingători prin Cel care ne-a iubit*“ (Romani 8:37).

Părinții mei se convertiseră la catolicism când erau tineri. Prin urmare, m-am născut într-o familie care urma cu conștiinciozitate tot ce cerea papa de la niște catolici buni și fideli. Niciodată nu s-a pus sub semnul întrebării măcar vreunul dintre decretul catolicismului, chiar dacă unii membri ai familiei aveau de suferit ca urmare a respectării regulilor și-și pierdeau în felul acesta bucuria. Am crescut astfel într-un mediu atât de accentuat catolic, încât de abia dacă am observat că există pe lume și alte confesiuni. Îmi aduc încă aminte cum o prietenă de școală a mamei m-a dus într-o duminică la biserica ei. În cadrul Bisericii Anglicane, această biserică aparținea ramurii tradiționale, orientate spre Biserica Romano-catolică.

Când am ajuns acasă, i-am întrebat pe părinții mei de ce nu ne ducem și noi la biserica aceea, când era cam la fel cu a noastră. După cum era de așteptat, nu mi s-a dat nici un răspuns. Ce-ar fi putut înțelege de fapt un băiețel care nu împlinise nici opt ani? Ca urmare, mi-am petrecut întreaga tinerețe în Biserica Romano-catolică și am servit-o apoi ca preot mulți ani din viața mea de adult.

Când eram copil, pentru mine era totuna „a crede“ cu „a acționa în mod corect“ – ca de exemplu a merge în fiecare duminică la liturghie și a da la colectă o parte din banii de buzunar. Și vizita preotului la noi acasă când a fost odată tatăl meu bolnav am pus-o în legătură cu „credința“. Totuși, aceasta a fost singura lui vizită la noi în cei șase ani de când eram în acea parohie. Iar în următorii cincisprezece ani, în care am locuit în altă parte, nici un preot n-a venit pe la noi. Sper că lucrul acesta face de minciună mitul conform căruia clericul catolic se îngrijesc de turma lor în mod regulat și conștiincios!

Un alt domeniu al educației religioase era școala. Mi-am petrecut aproape toată perioada de școală primară într-o școală catolică. Din al 13-lea până în al 18-lea an de viață am frecventat un internat particular din comitatul Somerset, condus de călugării benedictini. În ambele școli se înțelegea prin „a crede“ „a acționa corect“. Catolicii buni dintre noi mergeau duminica la liturghie, iar vinerea la serviciul religios de închinare la monstranță. Catolicii foarte buni erau cântăreți în corul bisericii. Cei slabi dintre noi ne făceam nevăzuți în asemenea momente. Ni se părea mai util să explorăm dealurile înconjurătoare și nu ne lăsam împiedicați de vânt și de vreme rea.

Presiunea de a te conforma și de a împlini așteptările era puternică. Profesorii scotoceau ținutul cu mașina în căutarea elevilor care își neglijau îndatoririle. Colegii de clasă se purtau cu noi ca și cu un gunoi sau, dacă ne descopereau, ne pîrau la direcțiune.

Downside School a lăsat și o urmă pozitivă asupra vieții mele: am înțeles despre credință că nu este o chestiune nepersonală. Nu știu dacă profesorii ne-au transmis

intenționat lucrul acesta sau nu, dar mie mi-a prins foarte bine în viața ulterioară. Pentru „O-Levels“ (un examen școlar la vârsta de 16 ani) am studiat la o materie Evanghelia după Marcu. Nu-mi mai aduc prea bine aminte cum a fost, dar presupun că n-am studiat Biblia după metoda istorico-critică, care este atât de iubită în Biserica Romano-catolică, ci într-un fel care ne-a încurajat să lucrăm pentru a afla ceea ce spune textul cu adevărat. Până în ziua în care am părăsit Biserica Romano-catolică n-am mai fost stimulat niciodată să mă apropii de Biblie în acest fel direct! Ceea ce mi s-a transmis a fost învățătura romano-catolică în toate fațetele ei nebiblice, dar când am terminat școala, mie – poate că numai mie – mi s-au lămurit în chip minunat două lucruri: Puteam să vorbesc cu Dumnezeu, iar Sfânta Scriptură conținea adevărul. Cu toate acestea, am rămas în continuare un catolic fidel.

Mulți cititori vor putea pricepe doar cu greu lucrul acesta, mai ales cei care n-au fost niciodată catolici. Lor aș vrea să le spun că romano-catolicismul și iudaismul au o anumită asemănare. În cazul amândurora, apartenența nu este o chestiune de credință, ci mai degrabă un stil de viață. Eu am fost cufundat pur și simplu încă de tânăr în catolicism și astfel nu mi-a trecut prin minte că se putea gândi și crede și altfel. Deși la istorie am studiat temeinic Reforma și Contrareforma pe continentul european, nu-mi puteam imagina deloc că în țara noastră, în Marea Britanie, existau oameni care nu gândeau în felul romano-catolic. Fie deci intenționat, fie nu, am fost crescut după concepția că religiile din această țară se deosebeau numai în ce privește forma și anumite aspecte exterioare.

Chemata să servesc ca preot

Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte că într-o bună zi voi servi pe Dumnezeu ca preot hirotonisit, și încă și mai puțin îmi puteam închipui că mai târziu voi ajunge la o comuniune cu Dumnezeu printr-o convertire și credință simplă. A fi credincios însemna pentru mine a fi catolic, iar a fi catolic însemna a frecventa regulat liturgia de duminică, respectiv „a fi bun“. Când am avut aproape 16 ani am făcut o experiență pe care am interpretat-o ca pe o chemare clară în serviciul lui Dumnezeu, și pentru că nu cunoșteam altceva decât Biserica Romano-catolică, chemarea a însemnat pentru mine să-L servesc pe Dumnezeu chiar în această Biserică. Impresia acestei chemări a lui Dumnezeu s-a întărit și mai mult în mine când s-a anunțat a doua zi moartea papei Paul al VI-lea.

Convingerea că eram chemat de Dumnezeu m-a întărit în strădania de a acționa corect în orice privință. Am fost la nenumărate așa-numite conferințe de candidați. Aceste inițiative organizate de dioceza din Plymouth serveau la alegerea candidaților potriviți pentru preoție. Acolo aveam ocazia să vorbesc cu diferiți preoți. Citeam cărți despre funcția de preot; făceam cunoștință cu preoții din parohia respectivă și luam regulat parte la sacramentul spovedaniei, deși nu-i înțelegeam niciodată rostul, iar confesionalul [cabina pentru spovedanie] mă umplea de spai-mă. Luam parte și la alte forme de serviciu religios, cum ar fi închinarea la monștrantă, parcurgerea Drumului Crucii și mățăniile. Dar toate acestea nu mi-au dat o pricepere spirituală, ci doar mi-au mărit povara de pe inimă. Îmi mergea ca și lui Martin Luther care, așa cum am aflat mai târziu, a devenit cu atât mai apăsător, cu cât încerca mai mult să se apropie de Dumnezeu prin tot felul de fapte. Cel mai mult sens îl aveau „stațiunile Drumului Crucii“, căci aveau o legătură clară cu drumul Domnului Iesus pînă la moartea Sa pe

cruce; dar accentul puternic pe liturghie și pe elementele extrabiblice pe care Biserica Romano-catolică le-a adăugat istoriei patimilor lui Cristos au distrus în mine interesul de a medita mai profund asupra crucii. Chiar și ca simplu participant, aceste ritualuri erau pentru mine o povară, și când mai târziu a trebuit ca eu însumi să le îndeplinesc, situația nu s-a ameliorat. Ba încă s-a ajuns pînă acolo că din cauza acestor lucruri am urît închinarea la Dumnezeu.

Cînd privesc în urmă la viața mea constat că de fapt trăiam permanent în conflict cu învățăturile nebiblice și cu formele de serviciu religios din Biserica Romano-catolică. Dacă aș fi ajuns cumva mai înainte în contact cu Cuvîntul lui Dumnezeu, aș fi părăsit încă de pe atunci cît de repede posibil Biserica. Dar pentru că eram un catolic total convins, n-am băgat de seamă ce vorbea Dumnezeu în Cuvîntul Său. Mi se părea că Dumnezeu Își întinsese mîna după mine în toată copilăria și tinerețea mea, dar vâlul de ceață al îndoctrinării catolice îmi înceteșase vederea pentru lucrul acesta.

În timpul seminarului

Episcopul de Plymouth m-a ales pentru cariera de preot și s-a stabilit că voi intra în seminar și mă voi pregăti pentru funcția de preot romano-catolic. La începutul lui septembrie 1980 am intrat în St. John's Seminar din Womersley, aproape de Guildford, comitatul Surrey. Mă îndoiesc foarte tare că era voia lui Dumnezeu ca să încep acest studiu la vîrsta de abia 18 ani. Eram aproape un copil, dar Biserica Romano-catolică mă considera destul de vîrstnic pentru aceasta! Experiențele inițiale au fost groaznice pentru mine. Nu cunoșteam pe nici unul dintre studenți, în afară de un băiat de 18 ani din Plymouth, care era la fel de necopt ca mine. Întrucît nimeni nu și-a dat osteneala să-mi arate drumul spre capelă, a durat trei zile pînă am găsit-o. Dimpotrivă, mi s-a băgat bine în cap unde era biblioteca și cît de importantă era ea.

Zilele de seminar constau din cursuri, examene și procurare de informații. Nu eram niciodată cu adevărat îmboldiți să avem o viață spirituală. Odată, unui student, din cauza unor performanțe academice insuficiente, i s-a cerut să-și întrerupă studiile. Un coleg de-al lui a spus despre aceasta: „Cît privește profunzimea spirituală era cu mult înaintea noastră“.

Nu părea să conteze decît ce era vizibil. Trebuia să arăți ce bun ești și trebuia să dovedești prin fapte corespunzătoare cît de potrivit ești să devii preot romano-catolic. Eu aveam deja cîteva puncte în favoarea mea, pentru că am ajutat în sacristie în timpul anilor de studiu. Acolo se pregăteau toate veșmintele și materialele necesare pentru diferitele ritualuri și ceremonii despre care Biserica Romano-catolică spune că sunt indispensabile. Era ca și cum s-ar fi întors pe dos cuvintele din Iacob 2:14-18 și s-ar fi spus: „Pe noi nu ne interesează credința, ci faptele [studentului] arată dacă este potrivit sau nu!“

Noi n-am fost întrebați niciodată referitor la credința noastră sau dacă am putea dovedi ceva pe baza Scripturii. Ceea ce se transmitea cu ocazia prelegerilor trebuia să acceptăm cu credință ca învățătura a Bisericii Romano-catolice – cine nu era de acord cu ea putea să plece! Punct. Nu era supusă la discuție. Nu eram încurajați să stăm la serviciul religios cu Biblia deschisă și să verificăm ce auzeam. La prelegerile care aveau ca temă Biblia se dădeau diversele teorii ale teologiei liberale, care împărțeau Biblia într-o mulțime de surse și de faze de redactare. Se făcea referire tot mereu la

Bultmann, acel cunoscut teolog al „demitologizării“, care nega lucrările divine din minunile nou-testamentale. Niciodată nu s-a amintit măcar faptul că Sfânta Scriptură era în mod real adevărată, ca să nu mai vorbim de faptul că putea fi infailibilă. Următoarele cuvinte nu păreau să fie în Biblie: *„Toată Scriptura era insufletă de Dumnezeu și de folos pentru învățatură, pentru muștrare, pentru corectare, pentru educare în dreptitudine, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pregătit, complet echipat pentru orice lucrare bună“* (2.Timotei 3:16-17).

În timpul cât am fost la seminar nu m-am apropiat absolut deloc de Dumnezeu și, ca să fiu foarte sincer, nici nu L-am mai căutat de câțiva ani. În loc să ne pregătească pentru a ști cum să ne purtăm cu Cuvântul lui Dumnezeu în calitatea noastră de preoți, seminarul nu reprezenta altceva decât un obstacol înainte de a putea începe viața practică într-o parohie. Eu n-am fost instruit ca păstor sau predicator, ci mai degrabă ca „administrator“ și „moderator“. În primii ani au fost mai multe ocazii în care să învățăm cum să vestim evanghelia. Odată am realizat în cadrul seminarului o zi a tineretului pentru dioceza Arundel și Brighton. Totuși, șansa de a transmite adevăruri biblice a rămas nefolosită. În loc de aceasta a izbucnit un conflict, deoarece câțiva studenți aveau ceva contra muzicii „moderne“ care a fost cântată în timpul liturghiei finale. Ei au îngenunchat în galeria unde era orga și și-au rostit mătâniile, în timp ce serviciul religios continua. Dar cu aceasta nu s-a terminat totul. Pentru că la împărțășanie s-a folosit pâine în loc de hostie, ei au coborât în capelă la sfârșitul ceremoniei și au căutat tîrîndu-se pe joc firimituri care puteau să fi căzut pe dușumea. Oare este pe placul lui Dumnezeu o asemenea comportare? Oare așa acționează dragostea? Privind retrospectiv, compar acest incident cu cuvintele lui Ioan: *„Știm că am trecut din moarte la viață pentru că-i iubim pe frați. Cine nu-l iubește pe fratele lui rămîne în moarte“* (1.Ioan 3:14). Mă întreb cum puteau să desconsidere în așa măsură acest pasaj biblic niște oameni pregătiți chipurile să-L servească pe Dumnezeu.

Dar ce este mai tragic rămîne totuși pentru mine statutul pe care îl are învățătura romano-catolică. Când am studiat de exemplu euharistia și teoria nebiblică a transsubstanțierii, nu Sfânta Scriptură, ci filozofia a constituit baza învățăturii noastre. Eu am înțeles cele mai multe din ceea ce am învățat în acești ani, dar pentru mulți dintre colegii mei a rămas o enigmă. Nici profesorii, nici studenții nu erau conștienți de faptul că filozofia nu este înțelepciune divină, ci omenească și că nu are nici o legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu, după cum e scris: *„Căci gîndurile Mele nu sunt gîndurile voastre și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul“* (Isaia 55:8).

Statutul Bibliei

Pentru antrenament realizam spovedanii cu persoane-test, dar în timpul celor cinci ani de seminar n-am predicat nici măcar o singură dată, nici pentru antrenament, nici în cadrul serviciului religios! Niciodată nu ne-am sinchisit pe ce teme spuneam oamenilor că nu pot vorbi ei înșiși cu Dumnezeu și pe ce bază nu le spuneam că numai Dumnezeu are puterea de a ierta păcate. Noi foloseam greșit versetul din Ioan 20:23 și ne deprindeam a-l face să funcționeze ca zid între Dumnezeu și oameni, ca și când Paul n-ar fi scris niciodată romanilor ce a făcut și face Domnul Iesus: *„Căci moartea de care a murit El este pentru păcat, o dată pentru totdeauna, dar viața pe care o trăiește este pentru Dumnezeu. Deci și voi considerați-vă pe voi înșivă a fi morți față de păcat, dar trăind pentru Dumnezeu în Cristos Iesus“* (Romani 6:10-11).

Noi nu țineam seamă nici ce se spune în Evrei 7:27 despre Domnul Iesus. „*Care nu are nevoie în fiecare zi, ca marii preoți, să ofere mai întâi sacrificii pentru propriile Sale păcate, apoi pentru cele ale poporului; căci El a făcut aceasta o dată pentru totdeauna prin aceea că S-a adus pe Sine ca sacrificiu*“. Cuvintele Sfintei Scripturi pur și simplu nu erau luate în serios; importanța aveau doar cuvintele și legile Bisericii Romano-catolice.

Această atitudine nebiblică a influențat și relația noastră cu alți creștini pe care îi întâlneam. Așa a fost de exemplu admirabila profesoară pe care o aveam la cultivarea vocii și retorică. Ea era destul de în vârstă și a murit în timp ce eram în anul trei sau patru de studii. Cîțiva studenți au luat parte la serviciul de înmormîntare ținut în biserica din care făcea ea parte. Cînd s-au întors îi preocupa o singură temă, și anume că în biserica aceea nu erau lumînări. Ei nu auziseră ce se predicase, ci se uitau doar la ceea ce, după părerea lor, se făcuse greșit.

Sau mă gîndesc la femeia catolică măritată cu un vicar anglican care a fost invitată să vorbească despre viața dintr-o căsnicie mixtă din punct de vedere confesional. Întrebările și observațiile studenților nu s-au referit la conflictele pe linie doctrinară care puteau apărea între cei doi soți, ci doar faptul că această femeie se ducea tot a doua duminică cu soțul ei la biserica lui le-a stîrnit dezaprobarea violentă. Ca o catolică bună ce era ar fi trebuit să meargă în fiecare duminică la Biserica Catolică.

Odată am putut cunoaște adevărata față a Bisericii Romano-catolice – fața unei organizații lumești care își ascunde scopurile lumești sub o mască religioasă. Unul dintre studenți care fusese deja hirotonisit diacon n-a mai apărut brusc în seminar. El începuse să aibă îndoieli cu privire la doctrina transsubstanțierii și cercetase toate pasajele biblice referitoare la această temă (Matei 26:26-29; Marcu 14:22-26; Luca 22:14-20; Luca 24:13-35; 1.Corinteni 11:17-34, etc.). Prin studiul său biblic personal și-a dat seama că în Biblie scrie cu totul altceva decît ceea ce susține Biserica Romano-catolică și încercau să-l învețe profesorii săi. În doar două zile a fost alungat din seminar, probabil pentru ca nu cumva și noi ceilalți să ne molipsim de „răul dublu“ al Sfintei Scripturi și al Spiritului Sfînt. Unii colegi s-au apucat să facă să circule zvonuri urîte, dar nu despre felul scandalos în care se purtasera cu el, ci despre el însuși! Mie mi-ar fi plăcut mult să vorbesc cu el, dar dispăruse prea rapid ca să mai am această ocazie. Îmi părea rău de el și îl compătineam, căci nici eu nu acceptasem vreodată cu adevărat doctrina transsubstanțierii (și nici mai tîrziu n-am făcut-o). Sper și mă rog ca acest bărbat cutezător și neînfricat să-L cunoască într-o zi pe Cristos și să predice Cuvîntul lui Dumnezeu.

Demnitatea cu care acest student a îndurat consecințele convingerii sale și nedreptatea pe care i-a făcut-o conducerea școlii fuseseră cît pe ce să mă facă s-o rup și eu cu stilul de viață romano-catolic și cu tirania pe care o exercita Biserica asupra mea. Din păcate însă – scriu aceasta cu durere în inimă – pe vremea aceea încă nu puteam recunoaște așa bine adevărul. Cuvintele lui Isaia pe care le-a citat Iesus mi se potriveau atît mie, cît și tuturor celor care mă înconjurau: „*Acest popor se apropie de Mine cu gura și Mă onorează cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Dar degeaba Mă venerază ei, învățînd ca învățături niște porunci omenești*“ (Matei 15:8-9). Aș vrea să subliniez că prin aceste cuvinte acuz nu pe unii induși în eroare, ci instituția romano-catolică, care își răspîndește dogmele eretice, deși conducerea Bisericii știe precis că ele sunt de nesuștinut pe baza Bibliei.

În funcție

În 13 septembrie 1986 am fost hirotonisit preot în Sacred Heart Church din Paignton. În total am servit în Biserica Romano-catolică un an ca diacon și apoi exact șapte ani ca preot. În acest timp am activat în Dorset și Devon în diferite parohii și am întâlnit în ele mulți oameni de bine, dar care erau din nefericire induși în eroare de învățăturile nebiblice cu care erau împovărați. Am petrecut un an ca diacon în Paignton, Devon. Acesta este o stațiune balneară pe „Riviera engleză“, unde numărul liturghiilor de duminică creștea vara din cauza nenumăraților oameni veniți aici să-și petreacă concediul. Acolo a început lupta interioară care m-a stăpînit în timpul întregii perioade în care am funcționat ca preot. Care anume fusese problema mea urma să aflu totuși de abia după ce plecasem din Biserica Romano-catolică: pur și simplu n-am reușit să-mi aduc concepția personală despre credință în armonie cu îndatoririle mele de preot.

În Paignton, însărcinarea mea principală consta în celebrarea liturghiei în ziua de duminică și peste săptămîină și ducerea hostiei și bolnavilor și oamenilor bătrîni care nu puteau pleca din casă. Întrucît aveam voie ca diacon să fac și botezuri, mi-au fost lăsate în final multe dintre ele, care aveau loc totdeauna duminică după-amiaza, cînd biserica era închisă pentru turiști. După un timp am început deja să înțeleg că aceste activități rituale nu erau deloc potrivite pentru răspîndirea evangheliei. Mă simțeam neîmplinit, iar lucrarea mi se părea fără rost. Odată a trebuit să-i învăț din catehism pe doi copii în vîrstă de șase și opt ani care fuseseră primiți ca necatolici în școala primară bisericească și apoi să-i botez. Cînd i-am spus după cîtva timp călugăriței care conducea școala că nu avea nici un rost să-i botez pe cei doi băieți, întrucît nu puteau să înțeleagă nimic despre Dumnezeu și nu voiau să asculte învățătura pe care le-o dădeam eu, s-a înfuriat. Ea îi primise pe cei doi copii în școală doar cu condiția ca să fie botezați în Biserica Romanocatholică. Pe nimeni nu interesa dacă copiii aveau credință și pentru nimeni nu părea important ca ei să-L cunoască pe Dumnezeu, ci mai degrabă voiau „să facă ce era corect“, adică să-i facă catolici în exterior.

Prost echipat

Toate acestea m-au umplut de confuzie și m-au făcut s-o iau și mai mult pe calea care mă ducea treptat tot mai departe de Roma. Pe lîngă aceasta, aveam cîteva neplăceri cu preotul asistent din Paignton. Atitudinea și comportarea lui mă nelinișteau. Uneori mă umilea chiar și în timpul serviciilor religioase. Nu m-am mirat prea mult cînd am aflat mai tîrziu că fusese condamnat pentru pedofilie și că unele dintre delictele lui avuseseră loc în timp ce eram împreună în Paignton. Modul cum era structurată o parohie romano-catolică nu-mi dădea nici o posibilitate sau încurajare să împărtășesc cuiva temerile mele. De asemenea, nu eram sensibilizați nici pentru responsabilitatea pe care o aveam față de binele fizic al copiilor și adulților ce se aflau sub paza noastră spirituală.

Presupunînd că n-aș fi avut contra lui numai acea antipatie personală, ci aș fi avut în mod foarte concret cunoștința de activitățile sale imorale, necreștine, n-aș fi avut cui să mă adresez. Și ceea ce este și mai grav, n-aș fi avut nici cunoștința biblică necesară ca să știu cum să mă comport. Nimeni nu-mi spusese că Biblia este revelația lui Dumnezeu și un îndrumător infailibil, așa cum i-a scris Paul lui Timotei: *„Toată Scriptura este insufletă de Dumnezeu și de folos pentru învățatură, pentru mustrare, pentru corectare, pentru educare în dreptitudine, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie*

pregătit, complet echipat pentru orice lucrare bună“ (2.Timotei 3:16-17). Dar eu rătăceam prin această lume fără vreun echipament și nu cunoșteam ajutorul pe care mi l-ar fi putut da Dumnezeu în acest timp dificil.

„De aceea, luați armura lui Dumnezeu ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și, după ce veți fi îndeplinit totul, să stați în picioare. Stați deci în picioare, după ce v-ați încins mijlocul cu adevărul și ați îmbrăcat platoșa dreptitudinii și v-ați încălțat picioarele cu promptitudinea evangheliei păcii, în toate luând scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile aprinse ale celui rău. Luați și casca salvării și sabia Spiritului, adică Cuvântul lui Dumnezeu, prin orice rugăciune și cerere, rugându-vă în orice timp prin Spirit și vegheați în acest scop cu toată perseverența și cererea pentru toți sfinții“ (Efeseni 6:13-18).

Alte însărcinări, aceleași nevoi

În toate parohiile în care am servit am făcut aceeași experiență. Chiar dacă pretutindeni existau oameni buni – după standardul uman –, nu m-a îndrumat nimeni spre Sfânta Scriptură și nu m-a încurajat să caut în ea salvare și înțelepciune pentru viața cotidiană. Am petrecut trei ani în Poole, Dorset, apoi n-am mai rezistat în fața îndoielilor și nevoilor mele. Tot mereu Îl imploram pe Dumnezeu, în timp ce îmi făceam rondul în biserica aceea, să-mi dea un răspuns la luptele mele interioare. Totuși, n-am primit nici un răspuns – căci el era de mult timp acolo dacă l-aș fi căutat în Cuvântul lui Dumnezeu! În loc de aceasta am cerut un transfer și am plecat la catedrala din Plymouth, unde am avut o viață grea cu administratorul, în ochii căruia conta doar împlinirea datoriei.

Acest bărbat, care conducea catedrala în numele episcopului, mă critica și mă asuprea în așa măsură, încât într-o zi am plecat de la biserică. Dar pentru că nu cunoșteam un alt loc în care să caut răspunsuri, după câteva săptămâni m-am reîntors în sînul Bisericii. Mai întâi am locuit cîțva timp în casa unei catolice binevoitoare din parohia mea și apoi am revenit pentru un timp de liniște și reorientare spirituală în mănăstirea Downside Abbey. Deși oamenii aceștia au fost foarte drăguți cu toții și starețul chiar și-a făcut timp pentru mine, totuși nu m-au ajutat să găsesc răspunsuri la întrebările mele arzătoare. Cînd m-am simțit din nou în stare să celebrez ritualurile bisericești, lucrul acesta a fost interpretat ca o restabilire din punct de vedere spiritual. M-am întors la catedrală, unde situația mult ameliorată mi-a întărit hotărîrea de a rămîne acolo, dar nu mi-au favorizat și încurajat cunoașterea adevărului. Nu la mult timp după aceea, administratorul a ajuns să aibă probleme mari de sănătate din cauza conștiinciozității exagerate și a fost mutat în cele din urmă la Cornwall.

Întrucît eram singurul preot în stare de muncă în catedrala aceea, însărcinările administratorului mi-au revenit mie. (Dintre cei doi colegi ai mei preoți, unul avea peste 80 de ani, iar celălalt servea și drept capelan în spital, suferind în plus de alcoolism.) Una dintre primele decizii pe care le-am luat a arătat foarte clar ce gîndeam eu de fapt despre Biserica Romano-catolică și despre învățăturile ei. Liturghia de șase ore care se ținea miercuri dimineață era frecventată de numai două persoane, dintre care una ar fi putut foarte bine să vină și la o liturghie ținută după-amiază. Deoarece n-am crezut niciodată că efectul liturghiei este cu atît mai mare, cu cît este celebrată mai des, i-am informat pe colegii mei că am tăiat de pe listă această

liturghie. Ei s-au opus, dar numai pînă i-am întrebat care dintre ei ar fi fost dispus să preia ținerea acestei liturghii de dimineață.

Și astfel în catedrala din parohia aceea s-au ținut în continuare numai 5 liturghii pe zi! Dacă aș fi luat pe atunci seama ce scrie în Evrei 10: 11-14, atunci aș fi înțeles de ce n-am avut nici o liniște în continuare și care este erezia Bisericii Romano-catolice cu privire la liturghie: *„Și orice preot stă în fiecare zi oficiind și oferind adesea aceleași sacrificii care nu pot înlătura niciodată păcatele; dar Acesta, după ce a oferit pentru totdeauna un singur sacrificiu pentru păcate, S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, așteptînd de acum pînă ce dușmanii Lui vor fi scăunel al picioarelor Sale. Căci printr-o singură ofrandă i-a desăvîrșit pentru totdeauna pe cei sfințiți“.*

Nu este întîmplător că, în timpul instruirii noastre ca preoți, epistola către evrei era prezentată ca nefiind prea vrednică de încredere. Ni se spunea mai mult sau mai puțin limpede că nu trebuia să luăm prea exact această carte a Bibliei. Nu este de mirare! Dacă nu vrei ca oamenii să cunoască adevărul, îi ții cel mai bine la depărtare de el prin insuflarea fricii.

Acest pasaj citat mai sus se află de fapt în planul de trei ani al pasajelor biblice date de Biserica Romano-catolică pentru a fi citite la liturghii, și anume în a 33-a duminică din anul B. Dar chiar dacă un preot ar citi acest text în această duminică tot la trei ani, mă îndoiesc că îl va și explica atunci. În tradiția bisericească nu se obișnuiește să se țină o predică chiar din acest pasaj biblic. Preotul alege fie o temă care este legată mai mult sau mai puțin cu acest text, fie vorbește despre ocazia în care s-a ținut liturghia, de exemplu o cununie, fie predică despre o dogmă romano-catolică. Dar Dumnezeu a lăsat să fie scris acolo acest text, existînd astfel speranța că vreun cleric îl va vedea, îl va studia și va predica despre el.

Se apropie plecarea

După lucrul de la catedrală, următorul loc de muncă a fost mica parohie St. Thomas More, într-un cartier din Plymouth. Era o zonă mare, cu o populație densă, dar la biserică veneau puțini oameni. Acolo am fost pentru prima oară preot autonom și responsabil de parohie. Și tot pentru prima oară am început să mă gîndesc și să acționez după propria mea conștiință – chiar dacă conducătorul acestei conștiințe, Spiritul Sfînt, îmi era încă necunoscut.

În trei ani scurți am făcut multe schimbări în biserică. De exemplu, spovedania era doar „la cerere“, și – să fim sinceri – cine vine la biserică ca să se spovedească? Biserica, care mai înainte era marcant romano-catolică, acum avea o formă care semăna cu cea de la alte denominațiuni. Este adevărat că altarul era tot altar și nu o masă, dar a fost mult micșorat în înălțime și simplificat. Amvonul de lemn de lîngă zid a fost înlocuit cu unul de piatră așezat la vedere în mijlocul bisericii. Statuia Mariei a fost luată din locul unde era corul bisericesc și pusă mai la intrarea bisericii. Chivotul în care se păstrează hostia sfințită a fost mutat din corpul principal al bisericii într-o capelă laterală. Am ignorat în cea mai mare parte prescripțiile privind veșmintele și pelerinele de diferite culori ce trebuiau purtate la liturghie cu ocazia anumitor sărbători.

Una dintre cele mai mari schimbări pe care le-am făcut se referea la un element component al liturghiei romano-catolice, dar care este desconsiderat în cele mai multe

parohii, și anume „închinarea la cruce“, care face parte din liturghia din Vinerea Mare. Observă cuvântul „cruce“. În marea majoritate a bisericilor romano-catolice, lumea se închină la un crucifix cu un chip pe el, totuși liturghia prevede o cruce goală (deși închinarea la o cruce goală este tot o idolatrie ca și închinarea la un crucifix).

Am refuzat să folosesc un crucifix și în locul lui am dat să se facă o cruce goală pentru serviciul religios din Vinerea Mare, căci mă neliniștea gândul că participanții la liturghie vor săruta picioarele chipului care atârna pe crucifix. Dar pentru că nu tuturor le-a plăcut schimbarea ritualurilor lor, precum și schimbările din clădirea bisericii, mi-au ajuns la ureche multe comentarii și reclamații. Cu toate acestea, numărul participanților creștea mereu, lucru pe care îl pun numai pe seama Domnului. „*Căci n-aș îndrăzni să nu vorbesc de ceea ce a făcut Cristos prin mine...*“ (Romani 15:18).

Cînd mă uit astăzi în urmă, înțeleg de ce aveam încă atîtea lupte interioare și în timpul serviciului din parohia aceea. Căci, în pofida multor semne mici care trebuiau să-mi dirijeze calea într-o altă direcție, încă nu-mi dădeam seama care era adevărata rădăcină a problemei în sistemul romano-catolic. În timpul celor trei ani în care am servit parohia aceea cît am putut eu de bine, nu numai numărul credincioșilor a crescut, ci și neliniștea mea. Nu puteam înțelege de ce în ciuda atîtor succese mă simțeam atît de gol. Am spus membrilor bisericii despre puterea lui Dumnezeu, totuși nu puteam vedea nimic din ea în sînul Bisericii Romano-catolice. Eram ca un „mormînt vărui“, aveam aparența de evlavie, dar în interiorul meu eram ros de păcat și vinovăție. Nu aveam nici o siguranță dacă era bine cu adevărat ceea ce făceam, și cu cît făceam mai mult ceea ce mi se poruncea să fac, cu atît îmi creșteau îndoielile. „*Vai de voi, învățători ai Legii și farisei ipocriți, pentru că voi semănați cu niște morminte vărui, care în exterior arată frumoase, dar care înăuntru sunt pline de oasele morților și de orice impuritate*“ (Matei 23:27).

Progrese

În cele din urmă, căutarea disperată după adevăr a devenit atît de chinuitoare, încît am luat decizia de a părăsi Biserica Romano-catolică. Vorbisem cu mulți oameni din adunarea mea și le dădusem sfaturi bineintenționate, și din cînd în cînd spuseseam cuiva: „Dacă așa stau lucrurile, ar trebui să pleci!“ Și în final, după o zi de lucru foarte grea, eram gata să aplic asupra mea acest sfat! Chiar dacă făcusem tot ce mă însărcinase Biserica Romei, tot nu-L găsisem pe Dumnezeu! Oare era posibil lucrul acesta, dacă ceea ce făceam era corect? Și astfel am decis să părăsesc acest sistem. Chiar dacă încă nu-L găsisem pe Dumnezeu, totuși El mă găsisese deja, iar eu nu mă mai puteam împotrivi Lui! „*Căci Fiul Omului a venit să caute și să salveze ce era pierdut*“ (Luca 19:10).

Și alții pot să relateze despre dificultățile care apar atunci cînd cineva părăsește Biserica Romano-catolică, și nici eu n-am făcut excepție. Cînd m-am dus la episcop ca să-i comunic decizia mea, a fost important pentru mine să fiu însoțit de un coleg preot plin de înțelegere. Lucrul acesta s-a dovedit a fi foarte înțelept, căci episcopul a vrut să mă convingă că-mi pierdusem mințile și că trebuia să fiu trimis într-una dintre mănăstirile în care preoții dezechilibrați mintal sunt „corecți“. Dacă aș fi fost singur, probabil că m-ar fi încolțit în așa măsură, că aș fi cedat, dar mulțumită ajutorului și călăuzirii lui Dumnezeu nu s-a ajuns pînă aici. În termen de cinci zile am părăsit

terenul bisericii. Probabil că enoriașilor nu li s-a citit scrisoarea de adio pe care am lăsat-o la parohie, căci i-ar fi putut veni cuiva în minte să facă la fel ca mine!

Prăbușire în gol

Singurul lucru pe care l-am primit din partea diocezei a fost acontul pentru o cameră mică mobilată – nici un ajutor, nici un sfat, nici măcar o mulțumire pentru munca pe care o desfășurasem șapte ani pentru Biserică. După aceea am stat peste douăsprezece luni fără biserică, fără să știu unde sau cum să caut adevărul. Și dacă nu m-aș fi prăbușit de tot, poate că și azi aș rătăci înapoi și încolo fără orientare.

O prietenie nechibzuită cu un membru al unui club de rugby cu care aveam încă contact m-a adus în conflict cu legea. În pofida experiențelor neplăcute pe care am fost nevoit să le fac acum, o acumulare ciudată de „întimplări“ m-a determinat să caut din nou adevărul lui Dumnezeu. Primul apărător în cauza mea penală care mi-a fost dat de tribunal era un creștin care și-a mărturisit foarte deschis credința. Procurorul era creștin. Psihologul care a confirmat la proces starea mea de confuzie și de depresie era creștin. Judecătorul care a dat sentința era creștin. Ei toți m-au înțeles și m-au sprijinit. Și astfel am vrut să aflu mai multe nu numai despre motivul comportării lor, ci și despre cauza pentru care Dumnezeu îi trimisese în viața mea. În felul acesta am început să vizitez diferitele biserici din împrejurimi ca să aflu mai multe despre credința lor. „*Și Eu vă spun: Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide*“ (Luca 11:9).

Unde găsesc adevărul?

Primele biserici pe care le-am „testat“ n-au trecut examenul, căci deși erau evanghelice după nume, n-am auzit acolo nimic care să mă ajute în continuare. Cam la cinci luni după plecarea mea din preoție am întâlnit pe cineva care m-a sfătuit să vizitez biserica St. Andrew din centrul orașului Plymouth. Această biserică făcea parte din „aripa reformatoare“ a Bisericii Anglicane, iar membrii ei erau evanghelici hotărâți. Serviciul divin ținut cu simplitate și un mesaj biblic clar mi-au trezit atenția și am început să mă duc regulat acolo. Am frecventat și o altă biserică reformată, St. Leonard's din Exeter, unde aceeași predicare a Scripturii a făcut să vibreze în mine coarda care trebuie.

Totuși, chiar și acum când știam că răspunsul se putea găsi în Sfânta Scriptură, tot nu-L găsisem pe Cristos. Această minune a avut loc în două etape, în două zile nu prea îndepărtate una de alta din anul 1995, în împrejurări total diferite.

Prima etapă s-a declanșat în timpul unei plimbări cu Gérardine, colegă cu mine la cursul de asistență socială la care mă înscriesem în cadrul Universității. În timp ce ne plimbam prin peisajul fascinant și natural din Dartmoor, discutam despre chestiuni legate de credință. Prilejul pentru prima mea discuție cu Gérardine fusese abțibildul cu pește de pe mașina ei. După aceea, discuțiile noastre au avut loc tot mai des și au devenit tot mai personale. Urma să facem încă multe ieșiri împreună înainte de a ne căsători în cele din urmă în 1996. Totuși, în timpul acestei plimbări am început să privesc adevărul în față și am vorbit concret despre toate acele situații care mă împovăraseră așa de mult în timp ce eram preot romano-catolic. Am îndrăznit să-mi exprim deschis îndoielile privind euharistia, spovedania, celibatul obligatoriu și multe altele. Pentru prima dată am putut nu numai să abordez aceste chestiuni litigioase, ci să recunosc ca atare ereziile și învățăturile nebiblice și să le resping. Am putut să las să

cadă învelișul psihologic protector în spatele căruia mă ascundesem pînă atunci. Pot încă să-mi amintesc foarte bine sentimentul de libertate care m-a cuprins cînd – sprijinit pe Sfînta Scriptură – am lăsat să cadă fiecare dintre aceste învățături. Înțelesesem că ele stăteau în picioare numai cu niște argumente omenești-filozofice. Pentru prima dată am înțeles limpede că atît în cazul închinării la hostie în monstranță, cît și în cazul mătăniilor și mariologiei [teologia romano-catolică referitoare la Fecioara Maria] era vorba despre idolatrie. După ce s-a risipit această perdea groasă care se afla în fața ochilor mei, am putut să văd totul atît de limpede, încît nu mai era nimic de contestat. În după-amiaza aceea am priceput și adevărul că omul nu-L poate găsi pe Dumnezeu și salvarea cu ajutorul argumentelor și concepțiilor omenești. „*Nici înțelepciunea, nici inteligența, nici sfatul nu ajută împotriva Domnului*“ (Proverbe 21:30). Lăudat să fie numele Domnului că El mi-a dat înțelepciunea Sa de care aveam nevoie pentru salvarea mea.

Încă nu înțelesesem tot adevărul, dar nu mai eram prea departe de el. Oricum, acum eram eliberat de Biserica Romano-catolică așa cum nu mai fusesem niciodată. În plus, nu mai eram la discreția pretențiilor nebiblice emise de ea.

Ziua cunoașterii

La scurt timp după aceea ne-am întîlnit cu fratele lui Gérardine. El era predicator într-o biserică anglicană cu orientare evanghelică. Era ultima sîmbătă din vacanța de vară și biserica sărbătorea încheierea întrunirilor de copii din timpul verii. Serviciul divin a fost în mod intenționat de evanghelizare, iar mesajul era îndreptat către acei părinți care poate că nu erau încă credincioși și veniseră acolo numai din cauza copiilor lor. Nu-mi mai amintesc fiecare amănunt al predicii lui, dar era vorba de cît de urgent are nevoie fiecare dintre noi de Domnul Iesus Cristos și de lucrarea Sa de salvare de la cruce. La sfîrșitul serviciului divin înțelesesem cu claritate că numai credința în Iesus Cristos mă putea face plăcut înaintea lui Dumnezeu și că păcatele mele puteau fi iertate numai dacă îmi puneam în El întreaga încredere. Lucrul decisiv nu era puterea mea de gîndire, respectiv alegerea făcută de mine, ci atragerea irezistibilă făcută de Dumnezeu. Nu s-a întîmplat atunci nimic magic și nici n-am simțit ceva extraordinar, dar din clipa aceea am știut că s-a schimbat ceva în viața mea.

În săptămîna următoare am vizitat biserica din Exeter. În timp ce se cînta o anumită cîntare, am fost brusc copleșit deplin de realitatea salvării mele, așa că am putut cînta și eu din toată inima:

„Iubirea Ta – e pură ca cea mai pură zăpadă.
Iubirea Ta – ea plînge după rușinea mea.
Iubirea Ta – numai ea mi-a plătit vina.
O, Iesus, iubirea Ta.
Iubirea Ta – izvor de viață îmi este.
O, Iesus, iubirea Ta“.

În clipa aceasta am înțeles că prin moartea Domnului Iesus Cristos pe cruce mi-au fost iertate păcatele. În toți anii în care fusesem de părere că trebuie să-mi cîștig iertarea prin propriile fapte și prin așa-zisele sacramente ale Bisericii Romano-catolice crezusem o minciună. „*Știind că omul nu este îndreptățit prin faptele Legii, ci prin credința în Iesus Cristos, am crezut și noi în Cristos Iesus, ca să fim îndreptății din credința în Cristos și nu din faptele Legii, pentru că nici o carne nu va fi îndreptățită*

din faptele Legii“ (Galateni 2:16). Încă mult timp după aceea eram așa de emoționat în timpul fiecărui serviciu divin, că plîngeam, dar nu erau lacrimi de durere, de pierdere sau de mînie, ci lacrimi de ușurare și de bucurie că în sfîrșit înțelesesem ce mărturisește Iesus despre Sine: „*Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine*“ (Ioan 14:6).

O rugăminte fierbinte

Astăzi sunt un predicator al evangheliei într-o mică adunare reformată, fidelă Bibliei. Predic și îi învăț pe oameni evanghelia ca singura sursă de credință și de practică de viață a creștinilor. Am pe inimă ca încă mulți să recunoască faptul că putem dobîndi salvarea numai și numai prin grația lui Dumnezeu (Efeseni 2:8) și că numai grației Sale îi datorăm faptul că, prin sîngele Mielului, Iesus Cristos, putem fi curățați de orice păcat și vină. Domnul mi-a făcut parte de binecuvîntarea Sa, și știu că Iesus Cristos este Salvatorul meu. M-am pocăit de păcatele mele și mă odihnesc acum în îndurarea Sa. Fie ca toți cei ce citesc aceste rînduri și care încă n-au fost aduși prin grația lui Dumnezeu la acest punct, ci sunt pînă acum prinși în plasa Bisericii Romano-catolice, să mediteze la următorul text din Scriptură și să se roage în privința lui. Căci Biserica Romano-catolică vrea să te țină departe de adevărul lui Cristos.

„Cine ne va despărți de iubirea lui Cristos? _ecazul sau teama sau persecuția sau foamea sau lipsa de îmbrăcăminte sau pericolul sau sabia? După cum este scris: Din cauza Ta suntem dați la moarte în fiecare zi, suntem considerați ca niște oi de tăiat. Dar în toate acestea suntem mai mult decît învingători prin Cel care ne-a iubit. Căci sunt sigur că nici moartea nici viața, nici îngerii nici stăpînirile, nici prezentul nici viitorul, nici puterile, nici cele de sus nici cele de jos, nici o altă creatură nu va putea să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu care este în Cristos Iesus, Domnul nostru“ (Romani 8:35-39).

Dominic Stockford este acum pastorul bisericii Christ Church din Teddington, în sud-vestul Londrei, o biserică ce-și dă osteneala să rămî nă lîngă adevărul Sfintei Scripturi. Dominic are contact în Marea Britanie și Statele Unite cu mulți alții care duc ca și el lupta cea bună a credinței împotriva ritualismului și contra mișcării ecumenice. Dominic și soția sa au două fiice și se bucură de toată bunătatea pe care le-a arătat- o Dumnezeu.

Îi place să primească scrisori (în engleză). Adresa sa de e-mail este:
dominic@FrancisStockford.fsnet.co.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluata din cartea

De parte de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.

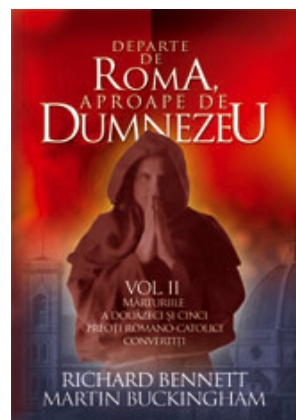
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. II.

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE

str. Podului nr. 8

Fagaras/BV, 505200

ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV

Hochstrasse 180

CH-8330 Pfäffikon ZH

ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch